

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: P. M. S. B., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený: Mgr. Ladislav Bárta, advokát, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, č. j. CPR-947-3/ČJ-2021-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. Dne 26. 11. 2020 hlídka policie Spolkové republiky Německa (dále jen SRN) zadržela žalobce jako jednoho ze sedmičlenné skupiny u dálnice A6 v oblasti parkoviště Ulrichsberg Nord a exit Pleystein ve směru z ČR do SRN. Hlídce měl žalobce uvést, že byli všichni do SRN ilegálně převezeni v nákladním vozidle. Protože nebyl žalobce oprávněn k pobytu na území SRN a v mobilním telefonu byla nalezena uvítací zpráva českého operátora, byl žalobce předán Policii České republiky. Dne 30. 11. 2020 pak Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**) vydalo rozhodnutí č. j. KRPP-131204-13/ČJ-2020-030022, jímž rozhodlo o udělení správního vyhoštění žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) v délce jednoho roku s dobou vycestování do 30 dnů.
2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání s tím, že jej ve lhůtě do 30 dní odůvodní. To se však nestalo ani na výzvu správního orgánu I. stupně, a proto žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu. Žalovaný následně rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil, když vypustil důvod pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a zkrátil dobu uloženého zákazu vstupu na území členských států EU z jednoho roku na 10 měsíců; ve zbytku jej potvrdil.
3. **Proti naříkanému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ze dne 10. 2. 2021 a doplněnou dne 1. 3. 2021.** V ní namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) (§ 3, § 50 odst. 2, § 2 odst. 1, 3 a 4), jichž se měl žalovaný při rozhodování ve věci dopustit. Dále žalobce poukázal na nepřiměřenou přísnost výměry doby zákazu vstupu na území členských států EU, a to i s ohledem na možnost správního uvážení využitého žalovaným. Původní rozhodnutí se mělo opírat dle žalobce primárně o existenci nebezpečí z důvodu údajného ohrožení veřejného pořádku. Toto ohrožení původně správní orgán I. stupně spatřoval v tom, že žalobce dne 26. 11. 2020 vstoupil na území ČR a tranzitoval přes něj v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR vydaným k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, přičemž nespadal pod tímto ochranným opatřením mezi stanovené výjimky. Žalovaný měl poté v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) správně rozhodnutí správního orgánu I. stupně poupravit, což však nedostatečně zohlednil v době uloženého zákazu vstupu na území členských států EU. Žalobce také vytýkal žalovanému nepřihlédnutí k „polehčujícím okolnostem“ (délka nelegálního pobytu na území ČR, absence protiprávního jednání na území ČR, vyjma porušení zákona o pobytu cizinců, spolupráce se správními orgány). S ohledem na výše uvedené považoval žalobce dobu uloženého zákazu vstupu na území členských států EU za nepřiměřenou a neadekvátní. Současně shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným co do odůvodnění této doby. Žalobce rovněž poukázal na absenci argumentace zhodnocení negativních důsledků opatření uložených v napadeném rozhodnutí. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR (dále jen **MV**) ohledně realizovatelnosti jeho vyhoštění, neboť žalovaný i MV neměly dostatečně zohlednit hrozící rizika návratu žalobce do X. Žalovaný neměl posoudit stav dodržování lidských práv v X ani v obecné rovině a nedostatečně se zabývat skutečností, zda konkrétně v případě žalobce hrozí reálné riziko mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný neměl využít možnosti vyžádání zpráv i od

dalších nevládních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv a svobod či řešit diplomatické záruky poskytnuté X, přičemž nezohlednil mimo jiné to, že se země neustále potýká s teroristickými útoky a je celkově destabilizována. Žalobce také zdůraznil, že je X národnosti a pochází z X na severu X X. Současnou situaci uvnitř X X popsal jako nestabilní, což dle jeho názoru bylo třeba zohlednit konkrétním způsobem, a co závazné stanovisko MV dostatečným způsobem neučinilo. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

4. **Ve vyjádření k žalobě** dne 4. 3. 2021 odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se měl podrobně k celé věci vyjádřit, stejně jako přezkoumatelným způsobem uvést důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců; současně s tím odkázal i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný vyjádřil přesvědčení o svém zákonném postupu v odvolacím řízení. K žalobním námitkám poté uvedl, že odvolání i přes výzvu správního orgánu I. stupně zůstalo blanketní. Co se týče námitky stran závazného stanoviska, zde žalovaný poukázal na skutečnost, že dle jeho znění je vycestování žalobce možné. Dále uvedl, že dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem činěným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Překážky vycestování tedy neposuzuje správní orgán I. stupně ani žalovaný ve své vlastní působnosti, ale prostřednictvím dotčených orgánů. S ohledem na blanketní odvolání, kdy žalobce možnost svého vycestování nijak nerozporoval a ani v rámci řízení před správním orgánem I. stupně neuvedl žádné konkrétní skutečnosti v tomto směru, nebyl dle žalovaného dán důvod pro to, aby v rámci odvolacího řízení postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť s takovým postupem vyjádřil žalovaný souhlas a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil; v takovém případě je jeho souhlas presumován a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen s.ř.s.)
6. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.“
7. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.

9. Žalobce nejdříve namítal nepřiměřenost stanovené doby zákazu vstupu na území členských států EU a její nedostatečné odůvodnění. K tomu soud konstatuje, že touto otázkou se zabýval správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí a poté i žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Ze strany 4 napadeného rozhodnutí je rovněž patrné, že žalovaný vzal v potaz žalobcem uváděné „polehčující okolnosti“, nicméně i přes to shledal porušení právních předpisů v oblasti cizineckého práva (pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k takovému pobytu) za natolik závažné, že i s přihlédnutím k dalším okolnostem případu považoval stanovenou dobu zákazu v trvání 10 měsíců za adekvátní, a naopak nepovažoval za vhodné a odpovídající případu dále tuto dobu zkracovat (po odpadnutí důvodu dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, byla původně stanovená doba zákazu 1 rok zkrácena na 10 měsíců); takto stanovenou dobu zákazu shledal žalovaný adekvátní i odpovídající rozhodovací praxi. S tímto názorem se soud plně ztotožňuje.
10. Tím, že důvod pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců nemá být v případě žalobce nadále aplikován, odpadl jeden ze tří důvodů, pro které bylo správní vyhoštění uloženo. Z důvodu odpadnutí jednoho z důvodů pro uložení správního vyhoštění, za které bylo možné uložit zákaz až na dobu 10 let (nejpřísnější ze tří žalobcem naplněných důvodů pro uložení správního vyhoštění), moderoval žalovaný dobu zákazu z 1 roku na 10 měsíců. S ohledem na skutečnost, že maximální přípustná doba zákazu byla po tomto zásahu žalovaným dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců 5 let, považuje i soud s ohledem na veškeré okolnosti případu, kdy žalobce nelegálně překročil hranice ČR, a to skrytým způsobem za pomoci převaděčů či naplnění dvou skutkových podstat pro uložení správního vyhoštění a záměrné znesnadnění/znemožnění identifikace z důvodu pozbytí dokladu totožnosti, který zaslal zpět domů, za adekvátní. Nutno podotknout, že takto stanovená doba zákazu se pohybuje při dolní hranici doby zákazu. Lhůtu shledal soud přiměřenou i s ohledem na zásah do vazeb na ČR, kdy žalobce žádné neuvedl, ani nebyly žádné zjištěny. Na tomto místě soud také připomíná, že žalobce mohl nepřiměřenost uložené doby zákazu namítat již v odvolacím řízení, kde však zůstal pasivní a spoléhal se na příznivý výsledek řízení; ani nyní žalobce nenavrhnul, jakou dobu zákazu by považoval za přiměřenou, pouze obecně vyjadřuje svou nespokojenost. Na tomto místě soud dále konstatuje, že v daném případě představuje veřejný zájem ochranu ČR před cizinci, kteří nelegálně překračují hranice ČR a porušují tak právní předpisy v oblasti cizineckého práva. Je tedy neoddiskutovatelné, že protiprávní počínání žalobce bylo v rozporu s veřejným zájmem, o čemž dále svědčí naplnění dvou skutkových podstat nezbytných pro uložení správního vyhoštění, které tak působí mimo jiné i preventivně, neboť není v zájmu ČR, aby se takové osoby zdržovaly či jen tranzitovaly přes území ČR. S ohledem na uvedené soud nepovažuje uložený zákaz v trvání 10 měsíců za nepřiměřený a plně se ztotožňuje s odůvodněním uvedeným v napadeném rozhodnutí žalovaného, na které v podrobnostech odkazuje.
11. K námitce stran absence argumentace negativních důsledků uloženého správního vyhoštění soud konstatuje, že touto otázkou se zabýval správní orgán I. stupně velmi zevrubně na str. 6 – 7 svého rozhodnutí. V rámci posouzení dopadu rozhodnutí do života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně uvedl, ve stručnosti, že žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR, kdy pro tento krátký pobyt nebylo možné považovat rozhodnutí za nepřiměřené. Správní orgán I. stupně nespátroval rozhodnutí nepřiměřené ani ve vztahu k věku či zdravotnímu stavu žalobce. Na území ČR

neměl žalobce žádné příbuzné ani majetek. Z důvodu absence oprávnění k pobytu či cestovního dokladu nemohl na území ČR řešit svou finanční situaci zaměstnáním a obstarávat si tak finanční prostředky. Z toho vyplynulo, že nemá na území ČR žádné ekonomické vazby. Žalobce přes ČR pouze tranzitoval, nedošlo tudíž ani k žádné integraci, naopak, v zemi původu má rodiče i sourozence a neuvedl žádná nebezpečí pro případ návratu, vyjma subjektivního odporu k návratu. Jelikož žalobce v odvolání neuvedl žádné konkrétní argumenty v tomto směru, považuje soud ztotožnění žalovaného s názorem a zjištěními správního orgánu I. stupně za dostatečné, kdy dále žalovaný uvedl, že ani dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalovaný neměl, na základě blanketního odvolání žalobce, k čemu by se vyjádřil, nelze mu to nyní přičítat k tíži. Současně s tím soud podotýká, že žalobce ani nyní neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti měly být v tomto směru posuzovány.

12. Dále žalobce nesouhlasil se závěry vyplývajících ze závazného stanoviska MV ohledně realizovatelnosti jeho vyhoštění. Současně vytýkal žalovanému i MV, že dostatečně nezhodnotili hrozící rizika žalobci v případě návratu do X.
13. Na tomto místě soud odkazuje na protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 28. 11. 2020, kde žalobce na otázku - *„Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo i trest anebo jiné vážné nebezpečí.“* - odpověděl - *„Ne, nic mi tam nehrozí.“* Dále měl možnost žalobce dne 30. 11. 2020 vyjádřit svůj nesouhlas se shromážděným podkladovým materiálem pro vydání rozhodnutí (včetně závazného stanoviska MV), nicméně žalobce opět neuvedl žádné důvody, pro něž by bylo možné domnívat se, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. S ohledem na závazné stanovisko MV, protokol o výsledku svědka správního řízení a listinu o seznámení, vyjádření se k podkladům a blanketnímu odvolání nezbyvá soudu než konstatovat, že správní orgán I. stupně, stejně jako poté žalovaný, postupoval správně a zcela předvídatelně, když neshledal žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země původu nebylo možné. Správní orgány obou stupňů vycházely z poskytnutých informací žalobcem, jelikož však v tomto směru žádné nezískaly, ač k tomu žalobci poskytly opakovaně příležitost, zhodnotily hrozící nebezpečí v případě návratu žalobce do X alespoň v obecné rovině, s výsledkem realizovatelnosti takového správního vyhoštění (zejména s odkazem na závazné stanovisko MV). Více s ohledem na dikci ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu správní orgán I. stupně ani učinit nemohl. Současně soud odkazuje na § 149 odst. 7 správního řádu, který umožňuje napadnout závazné stanovisko MV v rámci odvolacího řízení, nicméně jak už bylo uvedeno, žalobce v řízení o odvolání zůstal pasivní, ačkoliv jím nyní namítané nedostatky mu musely být známy již v řízení před správním orgánem I. stupně.
14. Až nyní v žalobě žalobcem uplatněné důvody tvrzené nerealizovatelnosti jeho vyhoštění považuje tedy soud za tendenční a nevěrohodná, nicméně, i přes to soud konstatuje, že i aktuálně žalobcem uplatněné důvody a tvrzené nedostatky napadeného rozhodnutí, potažmo závazného stanoviska, nemohou být shledány důvodnými pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnosti. Jak již bylo uvedeno, závazné stanovisko obsahuje obecné informace o bezpečnostním stavu v X. Přičemž v kapitole 4 uvádí, cit.: *„V porovnání se zbytkem země byla bezpečnostní situace v Regionu X X a v jižní části země považována za relativně klidnou a stabilní.“* Ačkoliv informace uvedené v závazném stanovisku nejsou jednoznačně pozitivní, jejich souhrn nevypovídá o

možném hrozícím nebezpečí žalobci v případě návratu do X. Ostatně ani sám žalobce neuvádí žádné individualizované a konkrétní nebezpečí, které by mu mělo v případě návratu hrozit. Veškerá tvrzení žalobce v tomto směru jsou toliko obecná a povrchní. Jestliže se žalobce tolik obává návratu do země původu, z důvodu obav o svůj život a bezpečí, přičemž ty považuje za natolik závažné, nebrání mu nic v tom požádat v ČR o mezinárodní ochranu dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Po dobu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude vykonatelnost správního vyhoštění odložena a žalobce tak bude mít další možnost prokázat, zda jím tvrzené nebezpečí v případě návratu do X je skutečné a reálné. Soud tedy neshledal argumentaci žalobce v tomto směru důvodnou, a to zejména s přihlédnutím k dosavadním zjištěním a závaznému stanovisku MV.

15. V závěru soud shrnuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Zejména považuje soud zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, 3 a 4, § 50 odst. 2 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
16. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).
18. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 1. 3. 2021, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Ustanovený zástupce nepředložil potvrzení o registraci plátce DPH, přičemž si tuto částku ani nenárokoval. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 6 800 Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (**výrok III. rozsudku**), kterou soud považuje za přiměřenou, na účet č. 2114899404/2700, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, a.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 31. března 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.